

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **A. T.**,
zastoupen advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*I. Vymezení věci a žalobní argumentace*

- [1] Dne 6. 10. 2025 podal žalobce žádost o poskytnutí dočasné ochrany, č. j. OAM-0428295/DO-2025, již žalovaný obratem označil jako nepřijatelnou a vrátil ji žalobci zpět. Důvodem bylo předchozí udělení dočasné ochrany žalobci na Slovensku. Tvrdí, že žalovaný postupoval dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*Lex Ukrajina*“).
- [2] Žalobce s postupem žalovaného nesouhlasí, jelikož je toho názoru, že ke dni podání žaloby podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice naplnil. Proto neměla být jeho žádost shledána nepřijatelnou. Tento postup žalobce označuje za nezákonný zásah.
- [3] Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, zvláště pak na jeho bod 32, a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23, *Krasiliva*.
- [4] Rovněž odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55. Zmiňuje také věc, kterou žalovaný vede pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024. V dané věci měl již žalovaný dne 12. 6. 2025 udělit pobytové oprávnění typu D/DO/967, číslo vízového štítku 902395614. Žalobce zdůrazňuje, že „[v] rozsahu dříve udělené dočasné ochrany EU Rumunskem došlo tedy v případě žadatele k vyznačení pobytového oprávnění ČR, s platností do 31. 3. 2026, kdy žadatel svůj pobyt v Rumunsku dříve zrušil“.
- [5] Žalobce utekl z Ukrajiny před válkou, jelikož se obával o svůj život. Uvádí, že pro svou cestu do České republiky zvolil příchod přes Slovensko. Tam získal pobytový status (tzv. „dočasné útočisko“), které platilo od 7. 6. 2024 do 4. 3. 2025. Žalobce dále uvádí, že v České republice má své příbuzné a přátele. Rovněž tu žije jeho družka, která zde má trvalý pobyt. Žalobce tak zde má zajištěno potřebné sociální zázemí.
- [6] Dne 14. 4. 2025 žalobce zrušil udělený pobyt na Slovensku, přičemž disponuje potvrzením o tomto projevu vůle ze dne 15. 4. 2025.
- [7] Z výše uvedených důvodů žalobce požaduje, aby soud rozhodl, že zásah žalovaného, jenž spočíval ve vrácení jeho žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu nepřijatelnosti, byl nezákonný. Rovněž požaduje, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením dané žádosti.

II. Vyjádření žalovaného

- [8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 11. 2025 uvedl, že žalobcovu žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou na základě § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina. Zároveň shledal nepřijatelnost žádosti také na základě § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Uvádí totiž, že žalobce není osobou uvedenou v § 3 Legis Ukrajina. Dodává, že ačkoli je na žádosti žalovaným vyznačen jen jeden z těchto důvodů, neznamená však toto, že nejdou dány oba důvody (pozn. soudu: z kopie tiskopisu žádosti vyplývá, že žalovaný na ní ve skutečnosti označil oba výše uvedené důvody nepřijatelnosti).

- [9] Ve vztahu k důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina žalovaný uvádí, že k tomu, aby bylo možné žalobce považovat za vysídlenou osobu ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku pět směrnice č. 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále též „*prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382*“), je zapotřebí, aby tento před rozhodným dnem (tj. 24. 2. 2022) pobýval na Ukrajině. Pokud tomu tak nebylo, a to ať z důvodu pracovních, studijních, z důvodu dovolené nebo z důvodu rodinných či zdravotních, není tato podmínka splněna. Výše uvedené dle žalovaného plyne ze sdělení Evropské komise č. 2022/C 126 I/01 s názvem „*Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana*“.
- [10] Žalovaný zdůrazňuje, že na základě otisků hraničních razítek o vstupech a výstupech na území jednotlivých členských států Evropské unie obsažených v žalobcově cestovním dokladu je zřejmé, že tento do členského státu Schengenského prostoru vstoupil již 26. 1. 2022. Tato informace rovněž odpovídá úřednímu záznamu, který byl pořízen v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce. Dále je z úředního záznamu patrné, že k rozhodnému dni (tj. 24. 2. 2022) se žalobce nacházel v České republice. Z výše uvedeného žalovaný usoudil, že žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 3 Legis Ukrajina, jelikož v rozhodný den nepobýval na území Ukrajiny.
- [11] Žalovaný k tomuto dodává, že si je vědom rozhodnutí správních soudů, které aplikaci ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina podmiňovaly dlouhodobým charakterem pobytu dané osoby mimo území Ukrajiny, přičemž odkazovaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2025, č. j. 5 Azs 72/2024-21. Namítá však, že případ, ve kterém byl formulován daný závěr Nejvyššího správního soudu, byl skutkově odlišný. Zároveň uvádí, že postup žalovaného je v souladu s prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382, ze kterého vyplývá, že se týká jen těch cizinců, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli na Ukrajině. Pokud by nebylo trváno na této podmínce, nemohl by být vpád vojsk Ruské federace na území Ukrajiny příčinou, proč tyto osoby odešly z Ukrajiny, v důsledku čehož vznikla situace hromadného přílivu ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES.
- [12] Ke shledané nepřijatelnosti žádosti na základě § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina žalovaný odkazuje na § 3 odst. 3 téhož zákona, který umožňuje, aby Ministerstvo vnitra zaslalo Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Dané oznámení bylo odesláno dne 25. 8. 2025 a zároveň bylo zveřejněno na internetových stránkách Ministerstva vnitra.
- (Pozn. soudu: Žalovaný ve svém vyjádření sice rovněž uvedl, že „[p]ůvodní důvod nepřijatelnosti žádosti žalobce jako nepřijatelné, na žalobce též dopadá. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o dočasnou ochranu ze dne 16.07.2025 jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb.“, avšak s ohledem na celkový kontext vyjádření vztahujícího se k danému důvodu nepřijatelnosti je výše citovaná pasáž považována jen za nedopatřením uvedenou. Obsahuje odlišný údaj o datu podání

předmětné žádosti. Důvod nepřijatelnosti v ní uvedený se neshoduje ani s jedním důvodem uvedeným na tiskopisu žádosti.)

- [13] Žalovaný rovněž uvádí, že žalobce v žádosti neoznačil žádné své rodinné příslušníky, kteří by na území České republiky požívali dočasné ochrany. Tímto žalovaný zdůvodňuje, proč nemohl postupovat podle ustanovení § 51 ani § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců.
- [14] K žalobcově odkazu na řízení ve věci OAM-415944/DO-2024, ve kterém bylo žádosti o dočasnou ochranu vyhověno i v situaci, kdy měla daná osoba oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, žalovaný uvádí následující. Žádosti bylo vyhověno pouze na základě vydaného rozsudku zdejšího soudu ve věci 6 A 122/2024-55. Zároveň tak bylo učiněno ještě v době předcházející přijetí prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. V té době rovněž ještě nebyl Lex Ukrajina doplněn o důvod nepřijatelnosti pod písmenem f).
- [15] Ve vztahu k podané žalobě žalovaný zdůrazňuje, že žalobcova žádost nebyla označena za nepřijatelnou ve vztahu k § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, ačkoli byla podaná žaloba postavena právě na tomto důvodu nepřijatelnosti. Proto se žalovaný následně vyjadřuje k souladu skutečného důvodu nepřijatelnosti žádosti (ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) s unijním právem.
- [16] Žalovaný uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ve věci 1 Azs 174/2024, vyplynulo, že osobám požívajícím dočasné ochrany v jiném členském státě právo na získání stejného pobytového oprávnění ze směrnice 2001/55/ES nevyplývá. Výjimkou může být jen sloučení rodiny, přemístění či humanitární důvody. Žalovaný se dále zabývá textem čl. 8 odst. 1 výše uvedené směrnice. K pravidlu, které stanovuje, že každý členský stát má povinnost přijmout opatření za účelem zajištění povolení k pobytu vůči „osobám požívajícím dočasnou ochranu“, podotýká, že je unijním normotvůrcem použito množné číslo, tudíž je zakotvena společná a nerozdílná povinnost pro všechny členské státy. Dále vysvětluje, že *„ten členský stát, který takové pobytové oprávnění osobě požívající dočasnou ochranu vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Byl tím naplněn cíl tohoto ustanovení. Cílem tedy je, aby osobě, na niž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady podle čl. 5 bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu (...)“*. Dle názoru žalovaného by tedy v případě, kdy by byla dána možnost získat pobytové oprávnění v jiném členském státě, muselo být výše uvedené pravidlo formulováno odlišně. Zároveň by směrnice nemohla obsahovat pravidla v čl. 15 a čl. 26.
- [17] Žalovaný tedy trvá na tom, že není k dispozici žádný unijní právní předpis, který by zakládal právo druhotného pohybu osobám, které požívají dočasnou ochranu. Dle jeho názoru toto právo neplyne ani z dohody o neaplikaci článku 11 dané směrnice.
- [18] Následně žalovaný shrnuje změny, které přineslo přijetí prováděcího rozhodnutí Rady 2025/1460, které zakotvuje dva nové recitály.
- [19] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [20] Městský soud v Praze rozhodoval podle ust. § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), na základě skutkového stavu zjištěného ke

dni svého rozhodnutí, nezákonnost zásahu posuzoval podle skutkového a právního stavu účinného v době konání zásahu.

- [21] Zdejší soud se nejdříve zabýval tím, zda je splněna podmínka stanovená v ustanovení § 3 Legis Ukrajina. Dané ustanovení zakotvuje pravidlo, že dočasná ochrana se uděluje těm cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382. Dle článku 2 odst. 1 tohoto prováděcího rozhodnutí se za osobu vysídlenou z Ukrajiny považují ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022, osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a rodinní příslušníci výše uvedených osob. Proto bylo nutno ověřit, zda lze žalobce podřadit pod některou z výše uvedených kategorií. Žalovaný ve svém vyjádření tvrdil, že z úředního záznamu porízeného v řízení o správním vyhoštění žalobce ze dne 6. 10. 2025 (který je součástí správního spisu) vyplývá, že se tento v rozhodný den (24. 2. 2022) nenacházel na Ukrajině, nýbrž v České republice, jelikož zde pobývá již od 26. 1. 2022, pouze s jednodenním vycestováním do Maďarska dne 8. 2. 2024. Soud ve správním spise shledal, že tyto údaje odpovídají otiskům vstupních razítek obsaženým v kopii cestovního dokladu žalobce.
- [22] V podané žalobě není žalobcem uvedeno, zda v rozhodný den na Ukrajině pobýval. Rovněž neuvádí přesné datum, kdy opustil území Ukrajiny. Pouze zdůrazňuje, že z Ukrajiny utekl před válkou, jelikož měl obavu o svůj život. Následně pojednává o tom, že na cestě do České republiky cestoval přes Slovensko, kde získal pobytový statut platný od 7. 6. 2024 do 4. 3. 2025.
- [23] Soud se dále zabýval samotnou žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, která tvoří součást soudního spisu (č. 1. 5). V kolonce, kde měl žadatel uvést stát, na jehož území pobýval dne 24. 2. 2022, bylo nejdříve uvedeno „UKR“. Tento údaj však byl škrtnut a doplněno bylo „CZ“. Na otázku, zda žalobce někdy získal dočasnou ochranu v jiném státě Evropské unie odpověděl „ANO“ a uvedl, že tomu tak bylo na Slovensku dne 7. 6. 2024. Na otázku, zda je tato dočasná ochrana platná odpověděl „NE“ a uvedl, že byla elektronicky ukončena dne 14. 4. 2025. Následně byl žalobce tázan, zda byl někdy v době od 24. 2. 2022 do dne podání žádosti držitelem platného víza nebo povolení k pobytu v jiném státě. Žalobce odpověděl „NE“.
- [24] Z výše uvedených skutečností, jejichž správnost soud ověřil ve spise, vyplynulo, že žalobce nesplňuje podmínku pobývání na Ukrajině před rozhodným dnem (24. 2. 2022). Tento závěr plyne z údajů v žalobcově cestovním dokladu, z něhož je zřejmé, že v tu dobu již dávno pobýval v České republice. Zároveň však ani nebylo žalobcem tvrzeno, že by k danému dni na Ukrajině pobýval.
- [25] K informaci, že v České republice má trvalý pobyt žalobcova družka, což bylo zdůrazňováno v podané žalobě, soud uvádí, že tato skutečnost není při posouzení, zda je žalobce osobou dle § 3 Legis Ukrajina, relevantní. Aby mohlo být uvažováno o podřazení žalobce do kategorie rodinných příslušníků ukrajinských státních příslušníků pobývajících na Ukrajině před 24. 2. 2022 (dle čl. 2 odst. 1 písm. a) a c) prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382), muselo by být žalobcem tvrzeno, že v žalobě zmíněná družka na Ukrajině pobývala před 24. 2. 2022, což však žalobce neučinil. Zároveň tato skutečnost nevyplývá ani z žádných soudu dostupných údajů.

- [26] Pro úplnost soud dodává, že nebyly zjištěny ani žádné jiné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce spadá pod zbývající kategorii uvedenou v čl. 2 odst. 1 písm. b) výše uvedeného prováděcího rozhodnutí.
- [27] Ve vztahu k otázce, zda je žalobce osobou podle § 3 Legis Ukrajina, tak zdejší soud došel k závěru, že žalovaný na základě výše uvedených údajů správně uvedl důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina.
- [28] Soud se nyní vyjádří také k druhému žalovaným uvedenému důvodu nepřijatelnosti, který dle žalovaného plynul z § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina.
- [29] Soud na tomto místě předesílá, že při posuzování žaloby je vázán podstatou žalobního návrhu. Není tedy rozhodné jeho doslovné znění uvedené žalobcem v podané žalobě. Zásahová žaloba tak nemůže být správním soudem zamítnuta jen z toho důvodu, že se žalobci nepodařilo svoji námitku vyjádřit právně bezchybně. Postačí, když lze z žaloby vyčíst, proti čemu žalobce brojí. Soud proto může svůj výrok rozsudku zformulovat odlišným způsobem, než jak zněl v žalobě uvedený žalobní návrh. Je ale zapotřebí, aby soud setrval v mezích ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s. a dbal na to, aby byla šetřena podstata zásahu. Tyto závěry plynou z judikatury Nejvyššího správního soudu – viz například body 181-182 jeho rozsudku ze dne 20. 2. 2023, č. j. 9 As 116/2022-166. Aplikováno na žalobcovu věc z výše uvedeného plyne, že ačkoli je v žalobě uveden jako důvod nepřijatelnosti žádosti § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, vychází soud z toho, že žalobce měl v úmyslu argumentovat proti tomu důvodu, který žalovaného vedl k závěru o nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu tedy § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina. K výše uvedenému lze odkázat rovněž na rozsudek pátého senátu zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2025, č. j. 5 A 103/2025-24, který postupoval shodným způsobem.
- [30] Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že se žalobce pobytového oprávnění získaného z titulu dočasné ochrany na Slovensku vzdal prohlášením datovaným ke dni 13. 4. 2025, které bylo adresováno Migračnímu úřadu Ministerstva vnitra Slovenské republiky (kopie tohoto prohlášení je součástí soudního spisu na l. č. 7). O zániku „dočasného útočiska“ byl žalobce informován prostřednictvím emailové zprávy referentky výše uvedeného orgánu ze dne 15. 4. 2025, kde byl potvrzen zánik oprávnění ke dni doručení žalobcova prohlášení, tedy k 14. 4. 2025. Zároveň byl žalobce poučen, že migrační úřad nevydává o tomto žádné oficiální potvrzení, pouze danou skutečnost eviduje ve svém informačním systému. Žalobce tak jako důkaz doložil kopii emailové komunikace, kde je zánik pobytového oprávnění potvrzen. Ve správním spise soud dále shledal, že údaj o zániku dočasné ochrany na Slovensku reflektuje i žalovaný, což vyplývá z výše zmiňovaného úředního záznamu z řízení o správním vyhoštění žalobce ze dne 6. 10. 2025.
- [31] Ve vztahu k posouzení souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina s unijním právem se zdejší soud vyjádřil například v rozsudku pátého senátu ve věci 5 A 103/2025. S těmito závěry se soud ztotožňuje, a proto na ně plně odkazuje i ve vztahu k nyní posuzované věci, jelikož nebyl shledán důvod se od daného právního názoru odchýlovat.
- [32] V bodě 27 daného rozsudku pátý senát k podstatě ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina uvedl: *„Koncipováním nového důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) měl zákonodárce v úmyslu překonat závěry dubnové judikatury*

(srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy). Tento záměr zákonodárce se však podle přesvědčení soudu míjí účinkem. Zatímco závěry dosavadní judikatury bezvýhradně platí pro první podmínku dle § 5 odst. 1 písm. f), nová druhá podmínka spočívající v oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina není – ve světle práva EU – sama o sobě způsobilá založit nepřijatelnost žádosti.“

- [33] Následně v bodě 28 pokračoval takto: „Oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Tato žádost je politickým (nikoli právním) aktem, z něhož bez dalšího nelze dovozovat legislativní důsledky, tedy ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Soud nadto nepominul, že oznámení dle § 3 odst. 3 je oznámením o riziku vyčerpání kapacit, nikoli oznámením o překročení kapacit (srov. znění čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně). Čl. 25 odst. 3 směrnice předpokládá, že Rada neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Neumožňuje členskému státu, aby sám z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita, mělo jakékoli přímé důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže takový důsledek v podobě vytvoření „nepřekročitelné procesní brány“ založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity (argument a maiori ad minus). Alespoň prozatím tento nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v právu EU, které stanoví minimální požadavky stran dočasné ochrany. V právu EU tedy nemůže vyvolávat ani žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 zákona o dočasné ochraně.“
- [34] V bodě 29 pátý senát uvedl: „Nadto soud poukazuje na to, že § 5 odst. 1 písm. f) zákona o dočasné ochraně zjevně arbitrárně rozlišuje mezi těmi žadateli, kteří žádají o dočasnou ochranu poprvé, a těmi, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu. Dopady tohoto postupu pak nedůvodně tíží zejména ty žadatele, kteří k datu podání žádosti již (nadto z vlastní vůle) nedisponovali povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státu.“ Takto tomu bylo i v nyní posuzované věci, kdy se žalobce sám vzdal oprávnění k pobytu v Rumunsku, o čemž získal příslušný certifikát.
- [35] Ve vztahu k argumentaci žalovaného novými recitály obsaženými v prováděcím rozhodnutí Rady 2025/1460 soud odkazuje na vyjádření Nejvyššího správního soudu v této problematice, které formuloval ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025–28 (viz bod 11 a násl.).
- [36] Z výše uvedeného tedy soud zjistil, že v případě, kdy by žalobce bylo možné považovat za osobu podle § 3 Legis Ukrajina, musel by žalovaný postupovat ve světle závěrů, ke kterým došel Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku 1 Azs 174/2024-42. Dle jeho bodu 78 odst. 3 není možné v situaci, kdy žalobce již prokazatelně nedisponuje příslušným pobytovým oprávněním vydaným v jiném členském státě, uplatňovat institut nepřijatelnosti jeho žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. Soud zde poznamenává, že ačkoli se v daném rozsudku odkazuje na písm. d) příslušného ustanovení Legis Ukrajina, dle názoru soudu platí daný závěr i ve vztahu k nemožnosti uplatnění institutu nepřijatelnosti dle písm. f). Jelikož se

žalobce v nyní posuzované věci prokazatelně vzdal pobytového oprávnění získaného na Slovensku, o čemž má k dispozici příslušnou emailovou komunikaci s tamním migračním úřadem (viz výše), musel by žalovaný (v případě, že by nebyl shledán také důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina) věcně projednat žalobcovu žádost. Pokud by došel k závěru, že byly splněny příslušné podmínky, vydal by žalobci pobytové oprávnění.

- [37] Ve vztahu k žalobcově námitce týkající se udělení pobytového oprávnění žadateli ve věci OAM-415944/DO-2024 se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného. V dané věci bylo skutečně příslušné oprávnění vydáno na základě rozsudku zdejšího soudu ve věci 6 A 122/2024. Jedná se tedy o odlišnou situaci.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [38] Z výše popsaných důvodů došel zdejší soud k závěru, že žaloba není důvodná. Ačkoli žalovaný na tiskopisu žádosti nesprávně vyznačil důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina, nemohl být tímto způsoben nezákonný zásah do práv žalobce, protože tento není osobou podle § 3 téhož zákona. Jelikož tak nebyly naplněny zákonné podmínky Legis Ukrajina, nezbylo soudu než podanou žalobu výrokem I. zamítnout (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [39] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
- [40] Výrokem II. soud rozhodl o nákladech řízení. Tento výrok je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. ledna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.

předseda senátu